

MEHMET EROĞLU • **Mehmet**

agorakitaplığı, 2006 (4 baskı)

İletişim Yayınları 1910 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 276

ISBN-13: 978-975-05-1246-9

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Serra Akcan / NarPhotos

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

Mehmet

FAY KIRIĞI ÜÇLEMESİ 1

MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu.

Aynı dönemde, 12 Mart darbesi ardından kurulan sıkıyönetim mahkemesince sekiz yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel afтан sonra yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü'yü* sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adımı Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006) yayımlandı. Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009, ikinci kitap *Emine*'yse 2011 yılında yayımlandı. Eroğlu'nun ayrıca öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* adlı bir kitabı daha vardır. Fay Kırığı Üçlemesi'nin son kitabı olan *Rojin*, 2013 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin (*Sızı*, *Issızlığın Ortası*, *Tutku*) yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve Uluslararası Sinema Yazarları ve Eleştirmenleri –Fipresci– ödülleri kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü'yle, 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi, sinema filmi senaryolarını da içermektedir.

Birinci Bölüm

- 1 -

“Nasıl bir insanım?”

İçinde yüzdüğü bilinçsizlikten onu koparıp alan ses, koyu ve kaygılıydı; ama tanıdıktı. Yıllar sonra tekrar duyduğu iç sesinin şaşkınlığıyla gözkapaklarını –metruk bir evin panjurlarını aralarmışçasına– dikkatli bir kararsızlıkla, yavaşça açtı. Neredeyse unuttuğu o kafa sesi, üstüne yağın onca kıvrışı savurup atmış, varlığına yapışan kıvamsız mutluluğu parçalayarak beyninin içinde tekrar belirivermişti. Geçmişten şimdiki zamana düşen çığ! Nabzı, şakaklarına tırmanan basınca tepki vererek hızlanıyordu. Bulanıklığın içinde yankılanan anı yüklü sesi basturmaya çalıştı. Yuvarlandığı düş uçurumundan geri geliyordu; cansız, düşünmeden sese zorlukla dönüşen bir mırıltıyla.

“Kalkmalıyım!”

Ama oturduğu koltuktan doğrulmadı; aksine geriye yaslandı. Soruyla birlikte ortaya çıkan şaşkınlık hareketsizdi, henüz korkuya dönüşmemişti. Yine de olmakta olan şey, her ney-

se, garipti. İçgüdüğü hatırlatıyordu: Az önce duyduğu ses, konuşkan ve buyurgan olduğu dönemlerde genellikle ışısız, karanlık gecelerde sahne alır ve –öteki sesler gibi kulağının içinde değil de– gıdıklanmayı andıran bir titremenin ardından, alınının ortasında yankılanırdı. Oysa, şimdi önünde o zifirî karanlığın yerinde pervane kanadı gibi titreşen çiğ bir beyazlık vardı; resimli anıların albümü alını da hareketsizdi.

Gözkapaklarını araladıktan sonraki ilk nefesini aldı. Sağdı; yaşadığına sevinmeden, duruluğunu yitirmiş düşünceleri birbirine bağlamaya çalıştı. Ses, mezarından çıkmaya karar vermişti. Kavrayabildiği ilk şey bu oldu. Şeytan? Emin değildi; düze mi inmeye karar vermişti?

Bilincini bulandıran tortu aşığıya, sesin üstüne çökerken fiziki varlığını zamanın içindeki yerine yerleştirmeye çalıştı: Neredeydi, ne yapıyordu? Belleğindeki son izin peşine düştü: Bu bir ses, hayır, bir cümleydi: *‘Bütün anılar gözyaşlarının izleridir...’* Tekrarlayınca, dizinin daha önce duymadığına emin olduğu bir şarkının nakaratı olduğunu fark etti. Şarkıyı söyleyen kadının ardından mırıldandı. Ancak bunun pek faydası olmadı: Kulağının içinde sönmeye yüz tutmuş içli melodi, çevresindeki mekanik homurtularla dokunmuş sessizliğin içinde ezilip, çabucak kayboldu. Geride yine iç sesinin dillendirdiği o soru kalmıştı: “Nasıl bir insanım?”

Tedbirli olmalı, nereye varacağını bildiği o berbat kuşkunun varlığını tekrar ele geçirmesine izin vermemek için, anılardan uzak durmalıydı. Geçiciliğine, sığığına aldırılmayacağı o edilgin mutluluğına tekrar geri dönebilse! Yine de bir zamanlar kendisine sık sık sorduğı sorunun böyle birdenbire, üstelik suçlayıcı bir tona dönüşerek zihninde tekrar belirmesinin nedenini merak etmiyor değildi. Sesin, içinde bir yerde, tehlikeli, yıkıcı bir kararsızlığın boy atmaya hazırlandığını haber verdiğinin farkındaydı.

Gözlerini kapatıp karanlığa geri döndü. Soruyu saklandığı

çukurdan çıkararak el, parazitli müziğin içinden nasılsa ayırt ettiği o dize olmalıydı. ‘*Bütün anılar gözyaşlarının izleridir...*’ Vücudundaki kurşun izleri bile silinip gitmişken şarkıyı yorumlayan –muhtemelen esmer, ince– kadına şöyle demek isterdi: ‘Yanıyorsunuz hanımefendi! Hiçbir anım gözyaşlarının izi değildir, anılar beni gözyaşlarına değil, yalnızlığa sürükler...’

Ama tanımı kabullenmenin kendini aldatmak olduğunu biliyordu. Çünkü yalnızlık diye bir şey yoktu; insanın kendisi vardı ve yalnız insanın, eninde sonunda kendine sığındığını, kendine dönüştüğünü biliyordu... Sessizce güldü. ‘Kendine sığınmak!’ Kendi sürgününden geri dönmeyi başaramayacağından korkan birisi... Sorun bu muydu? Aslı? Stephanie? Sibel? Bir süre gözlerinin önünden geçen soluk yüzleri seyretti, sonra bundan vazgeçti; nasılsa sözlerin sahibini hatırlamayacaktı. Hatırlamasının önemi de yoktu; çünkü cevabı biliyordu: Yalnızlıkla kendisinin arasında kalmış, ikisini aynı bedende birleştirememiştir.

‘*Bütün anılar gözyaşlarının izleridir...*’ Yine o esmer kadın, yine o nakarat! Neden kadının esmer olduğunu düşünüyordu? Galiba tonu; kadının sesinde teninin rengiyle uyumlu koyu bir hüznü vardı.

“Lütfen koltuğunuzu dik duruma getirip, kemerinizi bağlar mısınız?”

Dış dünyadan gelen uyarıyla gözlerini tekrar araladı. Güler yüzlü, ancak beklediğinin aksine sarışın, yuvarlak yüzlü bir kadın üzerine eğilmişti. Üniformasını fark edince belleğini örten çığ eriyip, yok oldu: Uçaktaydı. Hostesin hâlâ ona yönelttiği gülümsemesi mutluluk saçan o bulanıklığın kalanını da dağıttı. Tortunun ardından ortaya çıkanlar acı vericiydi: Aslı onu bir kez daha terk etmişti, içselleştiremediği yalnızlık bedeninde başıboş dolaşıyordu ve o, bir hayalin peşinde, İzmir’den İstanbul’a uçuyordu.

Biri bakmasını söylemiş gibi sağa, pencereye döndü; Marmara, aşağıda birbirine paralel akıntularla çizgili bir çarşafa benziyordu. Alın gerildi: Temmuz 1993... Van Gölü'nün üstünde, alana inmeden önce de aynı resmi görmüştü. Sesle birlikte ortaya çıkan uzak bir anı daha! O zaman anladı: İç sesi ve anılar on iki yılın ardından onu tekrar uyarıyordu. Hayatı bir kez daha değişecek, yine altüst olacaktı. Altüst olmuş bir hayat! Bunun anlamsız bir kaygı olduğunu düşündü, çünkü uzun süredir bir hayatı olup olmadığından emin değildi.

Hâlâ bekleyen hostesin onaylayan bakışları altında koltuğunu düzeltip kemerini bağladı. Şaşkınlığı korkuya değil, sıkıntıya dönüşecekti. Bu arada motorun gürültüsü boğuklaşmış, uçak burnunu aşağıya eğmişti. Bir kez daha bütün hafta boyunca defalarca kendine sorduğu soruyla irkildi. “Kabel etmekle hata mı yaptım?”

Cevabı yine aynıydı: “İnsan her karar verişinde kumar oynar...”

“Bir şey mi söylediniz?”

Anlaş bekleyen bir ifadeyle yanındaki adama baktı. İnsan, eğer içindeki onu ayakta tutacak isyan ateşini bir türlü tutuşturamıyorsa, üstelik de aşağılanmaktan onu sadece ölümün koruyabileceği bir noktaya varmışsa, ne yapabilir? Konuşacak olsa, onu süzen adama bunları söylemek isterdi ama başını sallamakla yetindi. Belki de abartıyordu. Yenilen, teslim olan, durumu dramatikleştirir; yaptığı bu olmalıydı.

“Sayın yolcularımız, uçağımız birkaç dakikaya kadar İstanbul Atatürk Havalimanı'na inmiş olacaktır. Şimdi lütfen tekrar...”

Ölümü, isyan ateşini, hatta aşağılanmayı unutabilirdi. Minnetle anonsu neşeli bir melodiye dönüştüren sesi dinlemeye koyuldu: Kadın iyi ki sarışındı; balık etinde olmasına kim aldırdı? Kötümserliğini defetmeliydi. Kararını o an-

da verdi: Bu kez karşısına çıkan fırsata dört elle sarılacak, gelecek için mücadele edecekti. Derin soluk alıp mırıldandı: “Mehmet Esen, hayatının boşa yaşanmış kısmını unutacaksın.”

* * *

Spor araba kalabalık yolda adeta yarışır gibi hızla ilerliyordu. Bir süre göz ucuyla yanındaki –başı neredeyse arabanın tavanına değen– Cenk’in taş bir büstü andıran profilini inceledi. Ustaca gizlediği kibri; bu kibrin dışavurumu ve her durumda kendini sınama isteği. Duygusuz heykelde bunlar vardı. Yine de usta bir şoför olduğunu, arabayı kursuz bir biçimde kullandığını itiraf etmeliydi. Onu 1993 Temmuz’unda, Şemdinli’deki taburun alt katındaki küçük bir odada, elindeki lastikle arı avlarken bulduğundan bu yana on iki yıl geçmişti ama o –kibri gibi– hemen hemen hiç değişmemişti. Üç yıl önce Kaş’ta Steph’in dükkânından içeriye girdiğinde de, yarım saat önce havaalanında onu kalabalığın arasında herkese yukarıdan bakan uzun boyuyla gördüğünde de, yine ilk karşılaştıklarında dilinin ucuna gelen o düşünceyle irkilmışti: iri, çok yakışıklı ve tehlikeli. Hâlâ konuşkan sayılmazdı. Yola çıktıklarından beri birkaç kısa cümlelerin dışında neredeyse ağzını hiç açmamışti.

Düşünceleri bırakıp sıkıntıyla önüne döndü: Konuşmayı benim mi başlatmamı bekliyor?

Birinciyi ikinci soru izledi: Bekliyorsa, nereden başlamalıyım? Düşüncesine bir cevap bulacakmış gibi tekrar Cenk’e döndü. Bugün Cuma; şaşırtıcı teklifiyle ortaya çıkmasının üstünden altı gün geçmişti. Bir süre oyalandı, sonra Cumartesi akşamüstü telefonu kapattığında dilinin ucuna kadar geldiği halde bir türlü sormadığı soruyla başlamaya karar verdi. Asıl konu biraz bekleyebilirdi.

“İzimi nasıl buldun?”

Cenk, yavaşlamadan başını hafifçe yana çevirdi. Soruyu saçma bulmamıştı. Ciddi, kavrayıcı bir sesle cevap verdi: “Balina’ya sordum; yaz başında buraya gelmiş, onu görmüşsün.”

‘Beni davet etmeyen ama seni unutmayan Aydın’ı ziyaret ettiğinde beni neden aramadın’ mı demek istiyordu? Hayır, böyle bir şeyi ima ettiğine inanmak safdillik olurdu. Ne eski habercisine,¹ ne sünnet olan oğluna, ne de eski yardımcısının komutanını aramamasına aldıracak bir tipti o. Hamuru buz olan yarı mitolojik dev: Direksiyondaki adamın böyle biri olduğunu unutmamalıydı. Sessizlik uzayınca o kısa telefon konuşmasını izleyen altı gün boyunca düşündüklerini iki sözcükle özetledi:

“İki halı: İş hayatında elde ettiğim en parlak başarı, kadının birine iki halı birden satmaktan ibaret...”

Beklemesi gerekmedi, Cenk neyi kastettiğini anlamıştı: “Halıları Kaş’ta mı sattın?”

Alay ediyor! Hayır, etmiyor... Tedirginliğini gizleyerek, “Sydney’de,” dedi adama. “Kürşat diye bir arkadaşımın halı mağazası vardı.”

“Sydney’de halı satmak bayağı zor olsa gerek.”

Bu kez gözlerini yoldan ayırmamıştı. Alay edip etmediği hâlâ belirsizdi. “Oldukça kolay oldu. Kadın beni oğluna benzetmiş. Hayırsız, İstanbul’daymış, Avustralya dünyanın sonu, oraya göçmem, diyormuş.”

Cenk, tekrar konuşmadan önce önündeki üç arabayı usta manevralarla geçti: “Aranan özellik, güvenilir olmak; önemli olan bu.”

İki saat önce uçakta nasıl bir insan olduğunu soran bir soruyla uyanmıştı. Uykuda bulamadığı cevap bu muydu? Aslında katıla katıla gülebilirdi. Ama ‘güvenilir’ sözcüğü altı gündür büyüyen merakını yatıştırarak kadar açık değil-

1 Haberci: TSK’da komutanlara hizmet veren asker, bir tür emir eri.

di. Sigara isteğini bastırarak, yanındaki iri adama sordu. “En uzun süreli alışkanlığın ne?”

Cenk omuzlarını silkti. “Sigara!”

Hayret, av, dememişti. Açıkladı: “Benimki başarısızlık. Durum böyleyken sence güvenilirlik, büyük bir şirkette müdür olmak için yeterli bir özellik mi?”

Cenk birkaç saniye bekleyip, “Genel müdür,” diye düzeltti.

Ancak tokat yeseydi böylesine sarsılırdı; duyduğu şaşkınlığı kontrol etmeye çalışarak Cenk’e döndü. Anlaşılan, çocukları sevindirmeye çalışan bir Noel Baba gibi armağanları torbadan birer birer çıkarıyordu. Ama son armağan torbaya sığmayacak kadar büyük ve akıldışıydı. “Desene, genel müdürlük için iki halı yetiyormuş...” Sonra sesini yükseltti. “Sen kimsin? Noel Baba mı?”

“Geyik gördüğümde vururum, bilirsin.”

Toroslar’ın eteğindeki o tepede batan güneşin önünde kızıl bir heykel gibi duran keçinin yere düşüşünü hatırladı... Doğru söylüyordu. Direksiyondaki adam hayvan gördü mü dayanamıyordu.

Boğazını temizledi. Sevinecek yerde neden tedirgindi? “Biliyor musun, bu işin ardında bir bit yeniği olmalı.” Alaycı sesle devam etti: “Altan’ın dediği gibi, bir zengin komplosu belki de. Beni birilerinin önüne yem diye atmaya mı niyetin var?”

“Bay Komünist’i hiç gördün mü?”

“Hayır. Öyleyse dur söyleyeyim. Battınız, borçları bana ödeteceksiniz.” Sorularına ara verip, tek başına kalacağını bile bile güldü. “Böyle düşünüyorsan, işte, en kıymetli şeyim bu saat... Onu da beş yıl önce Kaş’ta bana rastladığın o ucuz şeyler satan dükkândan aldım.”

“Bu kararı sadece ben vermedim.”

Sözlerini kesen iri adamın cümlesini tamamlamasını, ka-

rarı kiminle birlikte aldığını açıklamasını bekledi. Ama Cenk sanki öteki Noel Babaların kimliklerini gizlemeye niyetliymiş gibi tekrar o sabırlı avcı sessizliğine bürünmüştü.

Cevap gecikince sordu: “Kiminle birlikte verdin?”

Cenk, “Biraz bekle,” dedi. “Yemekte konuşuruz.”

Sözlerini tamamladıktan sonra ilk kez ayağını gazdan çekerek arabayı yavaşlattı ve sağ şeride geçirdi. Çevre yolundan çıkacaktı.

Kırk beş dakika sonra Boğaz’ı seyrediyordu. Acıkmış olmasına rağmen önündeki tabağa el sürmemişti. Köprü az ötede, kuzeyde, Ortaköy Camii’nin üstünde, fotoğraflardaki gibi asılı duruyordu. Saatine baktı: üç buçuk. Sağa, suya döndü. Boğaz, hâlâ parlaklığını koruyan Ekim güneşi altında içinde kütüklerin sürüklendiği geniş bir ırmağa benziyordu. Garipti ama, gemilerin, vapurların, motorların ters yönlerde hareket ediyor olması bu algıyı değiştirmiyordu. Tarihi binanın bahçesine yayılmış şık lokanta tenhalaşmıştı. Şef garsonun adıyla hitap ettiğine bakılırsa, Cenk buranın müdavimi olmalıydı.

Bakışlarını karşısındaki iştahla etini yiyen iri bedene çevirdi. Cenk, seyredildiğini fark edince başını tabağından kaldırdı. “Yesene! Ne bekliyorsun?”

Yırtıcı alışkanlığı: Ne zaman et bulursan ye! Avcı bunu söylemek istiyordu. Çatışma sırasında bile karnı acıktığında kaşla göz arasında atıştırmaz mıydı?

Cenk’e neyi beklediğini söyledi: “Genel müdürlükle ilgili kararı birlikte verdiğin öteki Noel Babaları. Ama anlaşılacaklar gelmeyecekler. Yoksa dediğin gibi, geyiklerini vurdun mu?”

Cenk, ender duyulan kahkahalarından birisini savurdu. Espri avcılıkla ilgiliyse, gülüyordu. “Pekâlâ, madem öğrenmeden yemeye başlamayacaksın, Kadioğulları... Kararı onlarla birlikte verdik.”

Kadioğulları! Adın yarattığı çağrışımın ardından merak-

la doğruldu. Önce yanılıp yanılmadığını düşündü, sonra iç sesiyle aynı anda atıldı. “Yakup! Bu Kadioğulları’nın bizim İmam Yakup’la bir alakası var mı?”

“Var, Abdullah Kadioğulları, yeni ortağımız Kadioğulları Grubu’nun başkanı ve Yakup’un babası...”

Bir saat içinde ikinci sürpriz! Birden budalalığının sandığından çok daha geniş ve derin olduğunu kavradı. Altı gün boyunca, şimdi karşısında oturan avcı tanrının, yitirdiği geleceğini yeniden biçimleyecek, iyiliksever bir Noel Baba olabileceğini düşünmüştü. Oysa ortada Noel Baba falan yoktu. Boğazında bir şey birikiyordu. Yutkundu: “Demek Yakup borcunu ödemek istiyor: Hikâyenin aslı bu.”

“Onu mayınların arasından çıkardın. Bu, her babayiğidin göze alacağı bir şey değil. Sana minnettar olması garip sayılmaz.”

Belki on iki yıldır –yoksa on üç müydü– sesi çıkmayan minnettarlığı o kadar garip değildi, ama yine de rahatsız edici bir tarafı vardı teklifin. Neden Yakup kendisi söylemedi diyecekti, sonra vazgeçti. Soruyu Cenk’e değil, ona sormalıydı.

“Yakup’ların şirketleri Kayseri’deydi; yanlış mı hatırlıyorum?”

“İstanbul’a taşındılar. Birkaç yıldır buradalar.”

Cenk’i dinlemekten vazgeçti. Önündeki tabağa baktı. Yiyemeyecekti; nedense iştahı kaçmıştı.

“Fikir onun muydu?” Cenk onu bekletmeden başını salladı. “Garip, oysa ona, iki halı satıp kadının bütün parasını aldığımı söylememiştim.” Cenk artık konuşmayı bitirmek niyetinde olduğunu belli eden bir sessizliğe bürününce sordu: “Mayınların arasından seni alsaydım, aynı teklifi yapar mıydın?”

Cenk, istemeye istemeye cevap verdi. “Güvenilir birisi olduğunu biliyorum. Bu da benim için yeterli.”

Bakışlarını adama çevirdi. Hayal kırıklığının açığa çıkmasına aldırılmıyordu. “Nasıl birisi olduğumu bilmiyorsun.”

“Biliyorum.” Etine dönmek için can atıyordu. “Sözünü tutuyor ve yapılması gereken ne ise, onu yapıyorsun. Senin gibi birisi kimseyi aldatmaz.”

Kimseyi! Yanılıyordu. “Yanılıyorsun,” dedi. “Hiç ara vermeden, sürekli aldattığım birisi var.”

Cenk, başını salladı. Kararı kesindi, fikrini değiştirmeyecekti. “Seni savaşırken gördüm. İnsan savaşta kimseyi aldatamaz. Kendini bile.”

Zavallı kurbanın kim olduğunu tahmin etmişti demek: “93’ten bu yana on iki yıl geçti. Değiştim ben.”

“Seni rahatsız eden ne?”

Adamın sabırsız, sıkıntılı sesini duyunca irkildi. Şaşırmıştı; çünkü sorunun cevabını, kararsızlığının nedenini bilmiyordu. O lanet kafa sesi mi?

“Bilmiyorum,” dedi. Cenk sonunda yemeğine ara vermeyi kabullenmiş, çatalı bıçağını masaya bırakmıştı. “Galiba biraz tedirginim. Her şeyi bırakıp birden gelmek...”

“Her şey?”

Cenk’in gizli bir küçümseme taşıyan sorusundan kaçınmak için bakışlarını yana çevirdi. Her şey dediğinin, kocaman bir hiçlik, tekrarlanan bir budalalık olduğunu unuttuyordu her seferinde. Geride bıraktığı, Aslı’nın üçüncü ihane tiydi. Uçakta, “Nasıl birisiyim ben?” diye soran o sese, “Budalanın teki,” diye cevap vermeliydi.

Ama soruyu soran ses değildi. Cenk’e dönerek, utançla, “Haklısın,” dedi. “Her şey diye bir şey yok. Her şey yeniden, burada başlayacak.” İri adam, belli belirsiz gülümsedi. Lezzetli yemeğine geri döneceği için sevinmiş olmalıydı. Çatalına uzanırken hafifçe öksürerek onu engelledi: “Aslında sormak istediğim bir şey daha var. Bunca yıldır aklımı kurcalıyor. O gün, mayın patladığında, neden sen gidip almadın

Yakup'u? Sana daha yakındı.”

Mayınlı sahaya girmeye korktu! Hayır! Onun gibi birisinin korkacağını düşünmek aptallık olurdu. Düşüncelerini Cenk'in duru, suçsuz sesi kesti. Kendini savunmuyor, açıklıyordu.

“Patlamayı duyar duymaz ne olduğunu anladım. Sonra Yakup'u gördüm. Yerdeydi, kımıldamadan yatıyordu. Yani ölmüş olabilir...” Omuzlarını kaldırdı. “Çatışmanın devam ettiğini de düşünürsen, büyük bir ihtimalle ölmüş birisi için hayati bir risk almaya değmezdi. Sağ olma ihtimaline gelince, komutan bendim, çatışmanın ve timin selameti için varlığım seninkinden daha gerekliydi.”

Cenk'in açıklaması baştan sona mantıklı, söylediği her şey doğruydu. Yine de midesinin kasıldığını hissetti. Bir kez daha doğrulanmıştı; karşısındaki adamın mayasında duygu değil, buz vardı. İnsan yaratılışının, varoluşumuzun karanlık yanları... Ona bakarken kendini böyle düşünmekten alıkoyamıyordu. Belki de abartıyordu. Sadece mahremiyetinin duvarları herkesinkinden kalın ve yüksek biri vardı karşısında.

“Hoşuma gitmediğini sanma, ama her şeye rağmen bu genel müdürlük teklifi bana garip geldi. 94 Haziranı'nda terhis olduktan sonra İzmir'e dönerken Ankara'da, Yakup'u hastanede ziyaret ettim. Aylardır oradaydı.” Bakışlarını Cenk'in gözlerine dikti. Tahmin ettiği gibi, Yakup'u ziyaret etmemişti. “Görüşmemiz çok kısa sürdü. Kim olduğumu anlar anlamaz, git buradan, dedi. Hemşire de beni dışarı çıkardı.”

Cenk, “Bu da anlaşılabilir bir tepki,” dedi. “Kim olsa öfkele olurdu...” Sabrı tükenmişti. Eliyle işaret etti: “Kuzu Karski, buranın en iyi yemeğidir.” Ona az önce ileriye ittiği tabağı gösteriyordu. “Bitirirsen, hikâyenin gerisini de anlatırım.”

Peki, o Yakup'la konuşmuş muydu? Bir an sormayı düşündü, ama vazgeçti. Avcıyla yemeğinin arasına girmeyecekti.